

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

בשם השופט הוסף מרדכי מייזלר זצ"ל
"הזקנו קורא נא"
להזקק ועידוד ליםים אגלי
במסוד האמצעי של הגליון

מפי ספרים וסופרים

"יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם"

לעסוק בדברי עסקנות בענין הזה, ובכך ניתק את הטלפון בטענה שהנה ממזרח...

האבא יושב לו עלוב עד עמקי נשמתו. מתי שהבן היה צריך עדיין אותו, ומתי שהיה צריך ביקש עזרה, ומי שלא צריך, הוא אפילו לא מעדכן שבישרו לו טובות, ואפילו להעריך ולומר תודה על כל העזרה לא טרח... באמת אם היינו מתבוננים אחר כזו התנהגות, היינו אומרים וקובעים שכזו התנהגות, היא נקראת התנהגות גרועה ביותר, וכך לא מתנהג אדם אנושי!

במה דברים אמורים. היו זמנים שפיחדנו מפני הבאות, לא יצאנו אפילו מפתח ביתנו, פן נדבק ונחלה, ואולי אפילו... והתפללנו וזעקנו אל אבינו שבשמים שיעזור לנו בעת הזאת. אבל... שכל זה נגמר, יש לנו לומר "תודה אבא" על כל מה שאתה עושה עמנו ערב ובוקר וצהריים, כמה חסד וטוב אתה גומל עמנו בכל הזמנים "אבא מודה לך מאוד".

וכל זה מרומז בפרשתינו (ט"ז, כ"ח) "ויאמר משה בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי" שכל מה שעשה משה רבינו ע"ה אמר לקרח זה 'לא מלבי' אלא הכל מרבונו של עולם, ובמקום להודות לו, אתה עושה נגד רצונו ית'!

ומבואר יפה בספה"ק "קדושת לוי" בפרשתן "יש שהצדיק פועל דבר אף על פי שלא נגזר מלמעלה אף על פי כן הצדיק בתפילתו פועל זאת. ויש שהצדיק ממשיך הפעולה מלמעלה מה שנגזר מלמעלה וכאן חשדו ישראל את משה רבינו ואהרן שהם בצדקתם פעלו זאת בתפילתם. וזהו שאמרו אתם המיתם את עם ה' וזהו שאמר משה רבינו כי לא מלבי, כלומר הדבר הזה מן הקדוש ברוך הוא נגזר ולא אנחנו בתפילתינו".

באחד מהימים בשעות הצהריים דופקים על דלת בעל הבית פקידים מאת המלך, פותח את הדלת, מבקשים ממנו לחתום על קבלת המסמך, לפליאתו הרבה הוא מוכן לחתום, ויוצאים הם לדרך. מתיישב הוא על כסא פותח את המכתב, וחשכו עיניו, על המכתב מתנוססת חותמת בית המשפט, ובתוך המכתב קוראים לו להגיע ביום פלוני בשעה פלונית, לדון ולחקור על העבירה שעשעת כנגד החוק.

תופס את הטלפון מתקשר לאביו, ומבשר לו את הבשורה המרה שקיבל הוא עכשיו, האבא גם לא הבין לאיזה מכשול הבן שלו נכנס שהוא צריך לעמוד מול השופט בבית המשפט. הבן אומר בתחנונים לאביו "אבא אני פוחד" "אני לא יודע מה רוצים ממני, מה חטאתי ומה פשעתי". והאבא מבטיח שמרגע זה ואילך הוא ינסה לבדוק בשביל מה הגיע הרעה הזאת. האבא נכנס מיד לבדיקות. התקשר לעורכי דינים, התקשר ובידר אצל הקרובים למלכות, מה עשה בנו. וכל יום ויום הבן מתקשר לאביו ומזהיר אותו אל שמתקרב יום המשפט, והוא פוחד מאוד, מה אני יה צריך לשבת מאחורי סורג ובריה בבבית כלא למשך ימים חודשים או שנים. ושיניו דא לדא נקשן. והאבא מגביר את עבודתו.

לאחר כחודש ימים מקבל הבן שוב מעטפה שעליו מתנוססת בתפארה סמל בית המשפט, אבל פה הגיע לבשר לו טוב שהיתה כאן טעות, והמכתב היה ממוען לאדם אחר בכלל, ומבקשים את סליחתם. והפחד והלחץ ירד, והרגיש כאילו הורידו אבן נגולה מעל ליבו.

אמנם את האבא, הוא לא טרח אפילו לעדכן, ומשום כן המשיך האבא בעבודתו. יום אחד מצלצל הטלפון בבית הבן, האבא על הקו, הוא מבשר שלאחר עבודה של ימים ולילות מצאנו איזה אור בקצה המנהרה... הבן מיד קוטע את דברי אביו, ומבשר לו שהכל היה טעות, ולא צריך עוד

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

כמשה, משום שאין חולק עליו. משא"כ אם רוב ישראל יחלוקו עליו אזי ע"פ ד"ת אחרי רבים להטות לא יהיה הלכה כמשה, וזהו שתרגם אונקלוס ויקח קרח ואתפלג קרח משום שנעשה בר פלוגתא של משה. וזה היה טעותו, דמה שכתוב 'אחרי רבים להטות' זה רק אם אנו מסופקים בדעת משרע"ה, משא"כ משה רבינו שהיה שקול ככל ישראל והוא שורש כל ישראל ח"ו לחלוק עליו וזה היה טעות קרח, ע"כ תוכן דה"ק.

ואפשר עוד לבאר את טעות קרח ע"פ דברי הרמב"ם (הלכ' תשובה פ"ה ה"ב) שכל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבינו או ח"ו רשע כירבעם, אבל קרח חשב שמעלת משרע"ה אינו מצד עבודתו הק' להשי"ת אלא מכח נשמתו שחוצבה ממקום גבוה מאוד והוכנה בשמים לקבל התורה ולעשות האותות והמופתים. ולכך אמר 'כי כל העדה קדושים ובתוכם ה'" כלומר כלל ישראל נקראו קדושים ע"י שיש בכ"א החלק אלוקי ממעל ואין יתכן שיתנשא איש ישראל בזה שנתן לו משמים ולא מכח עצמו, וזהו שאמר 'ומדוע תתנשא על קהל ה'", שכוונתו לומר מה לכם להתנשאות במעלה זו שקבלתם את התורה"ק הלא דבר זה הוא רק ממתנת הבורא ית"ש ולא מצד עבודתכם.

(אמנות משה)

"קחו עמכם דברים"

במד"ר (י"ח, א') ויקח קרח (ט"ז, ') אין ויקח אלא משיכות דברים וכו' וכה"א (הושע י"ד, ג') קחו עמכם דברים.

יש אנשים אשר מדברים בלא להשים לב מה הם מוציאים מפיהם, ולא חושבים בכלל מי שם פה לאדם, אשר צריך לדבר בו דברים הנצרכים, ולא ח"ו דברים בטלים. לכן אומר הכתוב 'קחו עמכם דברים' היינו שתקחו עצמכם עם הדברים שאתם מדברים, שלא יהיה דיבור בלא גוף, כגוף בלא נשמה ר"ל.

(ישמח ישראל. ועיי"ש עוד בהרחבה בראשית דבריו של רבינו ז"ע שמביא את הדוגמה מקרח שעשה דברים ולא שם את לבו אליהם)

כלל ישראל נקראים קדושים ע"י שיש להם חלק אלוק ממעל

ויקח קרח בן יצהר וגו'.

איתא בספה"ק "ישמח ישראל" בשם מרן האדמו"ר הזקן ז"ע שהקשה האין טעה קרח בגדולת משה רבינו ע"ה הרי ראה בשעת קבלת התורה שאהרן מחיצה לעצמו ומשה מחיצה לעצמו. וביאר ע"פ הגמ' (ב"מ נט.) גבי תגורו של עכנאי ר"א מטהר וחכמים מטמאין שאמרו לו לר"א לא בשמים הוא, והר"ן ביאר שהתורה נמסרה לחכמים וכפי שכל החכמים כן היא לאמיתתה של תורה. וזהו שאמר קרח כי עכשיו ההלכה הוא

כל מחלוקת קרה ועדתו היה בשקר יסודה

כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים, ושאינה לש"ש אין סופה להתקיים, איזה היא מחלוקת שהיא לש"ש, זו מחלוקת הלל ושמאי, ושאינה לשם שמים, זו מחלוקת קרח וכל עדתו (משנה אבות ה', י"ז).

ונבאר המשנה עפ"י דברי הנועם אלימלך (ליקוטי שושנה ד"ה איזה) אשר לכאורה היה לו לומר "מחלוקת קרח ועדתו עם משה", אלא כי קרח היה חולק גם עם עדתו, שהם בעצמם ג"כ היו שונאים זה את זה, כי התאוו כ"א להיות ראש, ומזה מוכח שכל מחלוקתם בשקר יסודה. וזהו שפירש רשיז"ל (ט"ז, א) ויקח קרח, לקח א"ע לצד אחר להיות נחלק מתוך העדה, ר"ל שבאמת עשה הכל לצורך עצמו בלבד, וזהו שתרגם אונקלוס ואתפלא, שיהיה חלק נפרד לגמרי מתוך העדה. וז"פ הגמ' (סנהדרין קי.). אמר רב כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו שנאמר (י"ז, ה) ולא יהיה כקרח ובעדתו, ר"ל מי שמחזיק במחלוקת

ווארט

צדיק גזר והקב"ה מקיים

כי לא מלבי. ויבואר בו הפסוק אתם המיתם את עם כו'. הכלל, יש שהצדיק פועל דבר אע"פ שלא נגזר מלמעלה אעפ"כ צדיק בתפילתו פועל זאת. ויש שהצדיק ממשיך הפעולה מלמעלה מה שנגזר מלמעלה. וכאן חשדו ישראל את משה רבינו ואהרן שהם בצדקתם פעלו זאת בתפילתם. וזהו שאמרו אתם המיתם את עם ה'. וזהו שאמר משה רבינו כי לא מלבי, כלומר הדבר הזה מן הקב"ה נגזר ולא אנחנו בתפילתנו. (קדושת לוי)

מרגניתא דיצחק

פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

לע"נ הרה"ח ר' יצחק
בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל
גלב"ע ו' סיון תשע"ד

במדרגות קדושות, ולא כדבריהם שאתם אומרים שעל ידכם באתי למדרגה זאת, וקל להבין.

במדרש ואהרן מה הוא (בנדבר טז, יא). בא וראה חסידותו של אהרן כשנמשח בשמן המשחה נזדעזע שמא מעלתי בו' יצא בת קול מה טוב בו' שבת אחים (תהלים קלג, א) בו' ע"ש. פירוש שבת אחים על משה ואהרן שהיו מתחברין יחד בעולם הזה ובעולם הבא. וזהו גם יחד כמו שהיה למטה כן היה למעלה שבת אחים. וזהו עיקר התכלית ותורת האדם להיות מכיר את מקומו להיות מעשיו למטה מיוחדות אליו גם למעלה בשורש. ומאחר דכתיב (שמות ל, לב) על בשר אדם לא ייסך אם כן כשנמשח אהרן נתלבש בלבוש מלאך ה'. וזהו שכתוב נזדעזע שנתהפך להיות מלאך ה'. ולכן כתיב (במדבר טז, יא) הנועדים על ה' ואהרן מה הוא. ולכן ירא אהרן פן חלקו שלמטה אינו מוכן ומתאחד לחלקו הנשפע עליו מלמעלה בשעת עבודתו בקודש ויצא בת קול בו' שבת אחים גם יחד כנ"ל. (שפת אמת)

עבודת מתנה אתן את כהונתכם והזר הקרב יומת. יש לפרש בזה בדרך רמז על פי דאיתא בש"ס (ברכות כח:) העושה תפלתו קבע אין תפלתו תחנונים וזהו (ברכות לד:) אם שגורה תפלתי בפי יודע אני שהוא מקובל ואם לאו היינו שלא נשלה דבורים בפי האיש להתפלל רק הוא עצמו קובע לו תפלה אז יודע אני שהוא מטורף והיינו שאין תפלתו תחנונים והנה מטורף הוא כולל ב' ענינים או החולה רחמנא ליצלן או התפלה היא מעורבת ומטורפת ואינה תפלה זכה, וזהו יש לומר הרמז בפסוק עבודת מתנה אתן את כהונתכם היינו העבודה והתפלה שלכם אני אתן לכם בתורת מתנה שתהיה שגורה בפיכם ולכן והזר הקרב יומת פירוש לא יוכל להתקרב הסמא"ל שהוא אל זר לא לחולה ולא לתפלה כי תהיה התפלה שגורה ומקובלת אמן והבן. (דגל מחנה אפרים)

פרשיות קרח חוקת בלק. פעם שאל הרה"ק ר' אברהם שמחה מבארניב זצ"ל בצעירותו את דודו הרה"ק מרוזודוב זצ"ל, מדוע בפרשיות קרח חקת בלק יש בכ"א מהן את האות ק', אבל באחת מהן בתחילה, בשניה באמצע ובשלישית בסוף.

והשיב לו, שהאות ק' מרמז על הקדושה (כמאז"ל שבת קה.). קרח התחיל את מחלוקתו באומרו "כי כל עדה כולם קדושים", ולכן האות ק' בראשית הפרשה. פרשת חוקת מתחילה בענין פרה אדומה המטהרת את הטמאים ומטמאת טהורים, לכן אות ק' היא באמצע, ופרשת בלק מדובר במואב, שלבסוף יצאו מהן רות המואביה אמה של מלכות דוד המלך, ולכן האות ק' היא בסופה. (החכמה מאין)

ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומתי וגו' (ית, ח). יש לדקדק למה נסמכה פרשת [מחלוקתו של] קרח למתנות כהונה, ומה מלמדת אותנו התורה בזה. ונראה דבא ללמדינו ולהורות לנו איך הקב"ה אוהב צדיקים, כי לא די שהוא שומרם ומצילם מידי כל הקמים עליהם שאין ביכולתן להרע להם, רק אדרבה הקב"ה מוסיף להם ע"י זה יותר טובות וברכות ומתנות מן השמים, והשונאים נכנעים תחתיהם. למען ידעו דור אחרון לבל יקל שום אדם את ראשו לקנטר ח"ו על הצדיק שבדורו. בשם אדמו"ר זלה"ה.

ליקוט מנחם להרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב ז"ע,
ומצוין בשפתי צדיקים בכת"ק, ד"מ, חו"מ, א"ד בריש הפרשה

וישלח משה לקרא וגו' בני אליאב ויאמרו לא נעלה. האי בני אליאב האמור כאן הוא לכאורה מיותר. וגם מהו הלשון 'לא נעלה', היה לו לומר לא נלך.

אכן יש לומר, דהנה משה רבינו עליו השלום רבן של כל הנביאים היה דורש טוב לעמו וחפץ בטובתם, ולזאת היה מחזר על כל הצדדים בכל האפשרי לבקש איזה עלה ועצה טובה כדי להחזיר לדתן ואבירם למוטב ולתקן את נשמותיהם, וראה והבין שהם רשעים גמורים גדולים ועצומים ואין שום עצה ותבונה להחזירם למוטב, לזה התחכם רבן של כל הנביאים לבוא למקור מחצב נשמותיהם אולי משם יוכל להעלותם ולתקנם. וזהו פרוש הפסוק 'וישלח משה לקרא לדתן ואבירם בני אליאב', היינו שיקראו אותם בשם 'בני אליאב' אביהם כי אביהם היה צדיק, וגם 'אליאב' הוא 'אלי אב', ואולי ממקור מחצב נשמותיהם יוכל להחזירם ולתקנם ולהעלותם, והם היו רשעים בתכלית הרשעות וכשהבינו זאת אמרו 'לא נעלה', אין רצוננו להיות לנו עליה, והבן. והשם יתברך יזכנו שנהיה מאמינים בו ובהצדיקים ולא נהרהר אחריהם, וכן יהי רצון אמן.

וידבר בו' בקר וידע ה' בו' ואת הקדוש יקריב אליו בו'. פרוש, לא כדבריהם שעל ידיכם באתי למדרגה זו, לא כן הוא, כי אם מחמת שנהגתי עצמי בדרך הזה, שתכף ומיד בקומי בבקר יחדתי שמו הגדול והגורא ביחודים ודבקות. וזהו 'ידע ה' מלשון 'ידע את הוה' (בראשית ד, א) שפרושו יחוד, וזהו 'בקר וידע ה' את אשר לו' שיחדתי קודשא בריך הוא ושכינתיה עם העולמות. 'ואת הקדוש' פרוש דהצדיק אחר כך מקדש עצמו במחשבות טהורות, 'והקריב אליו' פרוש שמקרב עצמו להשם יתברך להתפלל לבניו, ואחר כך 'אשר יבחר בו' יקריב אליו רצה לומר מי שהשם יתברך ברוך הוא בוחר בו 'יקריב אליו', הוא מקרב אליו

זכני שנלך בדרכי ישרים לפניך

הנני להביא כאן כמה תובנות שיוצא לנו ממעשי קרח, שמהתובנות הללו אין לנו לקחת הלכה למעשה, אלא הפוך, אנו צריכים לקחת מוסר השכל לעצמינו שלא לעשות כמעשיו, אלא לעשות כמו שמורים ומדריכים אותנו מנהיגי ומאורי הדורות בעלי ספרי המוסר והחסידות ללכת בדרך הישרה והנכונה בדרכי עבודת השי"ת.

פנים ואופן במחלוקת, ויש לברוח מכאלה דברים כמו שבורחים מאש שבווער ושורף כל אחד שנקרא בדרכו. וכך הגענו לתובנה הראשונה שיש לנו ללמוד מפרשה זו, שאין לנו להחזיק אפילו בקצה של מחלוקת, ואם ח"ו מחזיקים מזה, לא יוצאים מזה כ"כ מהר, ושמקבלים את התוצאות על החזקה במחלוקת, כבר מאוחר, אז נא נקדים את המאוחר! ונרבה רק באהבת רעים אחד לשני.

בהמשך המקרא כתוב "רב לכם בני לוי" מפרש רש"י "וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זה, עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו, שמואל ששקול כנגד משה ואהרן, אמר, בשבילו אני נמלט, וכ"ד משמרות עומדות לבני בניו כולם מתנבאים ברוח הקודש, שנאמר כל אלה בנים להימן (דברי הימים-א כה, ה), אמר, אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממני ואני אדום, לכך נשתתף לבוא לאותה חזקה, ששמע מפי משה שכולם אובדים ואחד נמלט. אשר יבחר ה' הוא הקדוש, טעה ותלה בעצמו, ולא ראה יפה לפי שבניו עשו תשובה, ומשה היה רואה. (תנחומא ה). רב לכם. דבר גדול נטלתם בעצמכם לחלוק על הקב"ה. ובכתוב לאחר מכן מפרש"י "ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי - התחיל לדבר עמו דברים רבים.

יש להתבונן "וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זו" לחלוק על משה רבינו ע"ה, עונה רש"י "עיניו הטעתו", למה בדיוק העינים הטעו אותו? הרי יודעים אנו שכל הזמן השקיע במחשבתו הרעות איך לדבר נגד משה רבינו ע"ה, וכמו שמבואר בספה"ק "ישמח ישראל" שכל מחלוקת קרח וכל עדתו היה נגד משה רבינו ע"ה, ולא לחלוק על א' מדבריו, ובשביל כך הקים סנהדרין של 250 איש, אז א"כ היה צריך רש"י לומר ש'מחשבתו הטעתו'?

מתוך דברי הגמרא (בעבודה זרה כ"ח ע"ב) נראה שהשרירים של העינים תלוי בלב, אבל התוס' בא בהבנה אחרת לגמרי ש"ראיית העיין תלוי בהבנת הלב", ומתוך דבריו נראים הדברים שיש משהו פנימי ורוחני שמקשר בין העינים והלב. אמנם בפרשת ציצית אנו מוצאים שכתוב "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וראינו ש"עין רואה והלב חומד" אז א"כ מה גורר את מה?

העין יש בכוחה לראות כל מה שתשיג, וע"י ראיית העינים הלב חומד' דהיינו שכל המחשבה שלו עומדת לעשות את מה שראו עיניו, ואם ראה מעשה טוב מחשבתו תעבוד עליו שיעשה הטוב (וכמובן שהסט"א לא יהיו מוכנים, וזה יהיה לו קשה), אבל אם חלילה העינים רואים משהו רע, אז כל מחשבתו תרצה לעשות את הדבר הזה חלילה וחס [ואז יהיה לו קל, מחמת שהסט"א יהיו בשקט בל להפריע]. כל זה לפי דברי הגמרא בעבודה זרה, שאם שומר על העינים שיראו טוב, כך גם המחשבה תהיה לו טהורה.

אבל בפרשת ציצית אנו מוצאים דבר אחר לגמרי. שאם המחשבה של האדם תהיה טהורה, אז כך ג"כ העינים יראו רק את הדברים הטובים. והקשר נפלא יוצא לנו מבין שני הביאורים, שאם שומר על העינים או הלב זוכה להיות בקדושה ובטהרה, אבל אם חלילה פוגם בעינים אז פוגם בלב, ולפי דעת השנייה אם פוגם במחשבה, בלב, פוגם בעינים.

"ויקח קרח", באונקלוס פירש "ואתפליג קרח", וברש"י ביאר על זה הדרך, "לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס ואתפליג, נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת וכן מה יקחך לבך (איוב טו, יב), לוקח אותך להפליגך משאר בני אדם".

כל מחשבת ומעשה קרח וכן כל עדתו, היה להתפלג מתוך עם בני ישראל, וכל מגמתם היה להחזיק במידת המחלוקת להיות הפוך מ'שאר בני אדם' דהיינו כל מה שהיו עושים כולם, היו הם - קרח וכל עדתו, עושים כמו שדעתם אומרת להם על מנת להחזיק במחלוקת. וכן הוא בדבריו הק' של בעל ה"נועם אלימלך" ז"ע בלשון קדשו. "כי בריאת אדם ונשמתו חצובה מתחת כסא הכבוד, לזה צריך להיות עיקר דירתו בעולמות עליונים וליתן השפעות מעולם התחתון עד אין סוף ברוך הוא, וכשאדם עובר עבירה ח"ו, אז הוא מפריד עצמו מהעולמות עליונים ואין להם בו שייכות כלל, ונשאר גופו ונשמתו בעולם השפל הזה. וזה תרגמו "ואתפליג", פירוש שהפריד עצמו מעולמות, וזהו "אוהב ה' שערי ציון כו", כי העולמות הם שערים לאדם שיחזור דרך שם למקום חוצבו, ולהשכיך נשמתו תחת כסא הכבוד, וזהו "אוהב ה' שערי ציון" הם השערים המצויינין בהלכה, והם העולמות שנותן בהם השפעה וחיות, ואימתי הוא אוהב אותם? "מכל משכנות יעקב" פירוש כשישראל שוכנים תחת כסא הכבוד. והוא מחמת שהפריד את עצמו מן הכלל, הפריד את עצמו מן העולמות העליונים, מכאן רואים עד כמה חמור הענין של להתפלג מתוך הקהל.

ומה קרה בסוף, ירדו חיים שאולה, ירדו אל מעמקי הבור, כשאז באותם רגעים מרטיטים, שהבינו שכל מעשי ידם הרעות לחלוק על דברי משה רבינו ע"ה, לא היה בהם אפילו קצה של אמת, וכל עניינים היה להחזיק במחלוקת. וכשכבר היה מאוחר, או אז ידעו לומר בקול רעש גדול את האמת, כשהם מכריזים כולם פה אחד "משה אמת ותורתו אמת". וכך ירדו אל הבור, נסגר הבור, ועד כדי כך שמסופר בחז"ל שהיה א' שהיה שומע בכל שנה בהגיע קריאת הפרשה, איך שזועקים מתוך האדמה "משה אמת ותורתו אמת".

אמור מעתה שמתחילה קרח וכל עדתו היה במחשבה שיש להתפלג מתוך בני ישראל, ולעורר על כל מעשי משה רבינו ע"ה גואלם, ולבסוף שירדו אל תוך מעמקי הבור, אז ראו כולם שהכל היה בשקר יסודה, וגם הם מודו ש'משה אמת ותורתו אמת', שכל מה שהוא מנהיג בני ישראל, כל מה שהוא דובר זה א-מ-ת, הכל הם אמת, ויצויב ונכון וקיים וישר ונאמן וחביב עליהם, אמנם כדברינו שהם אמרו כן, וקיבלו חרטה בליבם על כל הנעשה, אז את הנעשה אין להשיב, והיו בדרכם אל הבור.

פה נשאלת קושיא עצומה. כל המפרשים כותבים את הלשון על פרשה זו ש"פרשה זו יפה נדרשת", הוי אומר שעל פרשה זו מצאו הדרשנים יפה לדרוש לפני הקהל, לכאורה למה בדיוק פרשה זו שכל כולה מחלוקת 'יפה נדרשת'? אלא לפי דברינו מתבאר יפה למה יפה נדרשית, ללמדך שכל החולק על צדיקי ומנהיגי הדור, סופו יהיה רע ומר, ולכן 'פרשה זו' שצריך לדרוש לפני הקהל את כל מעשה הפרשה, שייבנו ויכניסו לראשם ש'מתחילה' אסור להחזיק בשום

אמנם כל מעשה קרח היה מחשבה לא טהורה, שהרי רצה להתפלג (כמו שראינו בתובנה הראשונה כדלעיל), וכל הזמן חשב איך יקח לעצמו כבוד ושררה, ומתוך זה מה אומר רש"י למה היה פקח, והגיע לכל מה שהגיע? 'עיניו הטעות' העינים שלו הטעו אותו, וכך גם זה תפס את המחשבה, את הלב. אמנם יש לומר את שתי הדברים ומתוך כך נכנס לשטות זו.

ופה אנו מגיעים לשערי תובנה השניה שיש לנו ללמוד ממעשה קרח. קרח היה אדם חכם ופקח, שכל הזמן חשב בעצת הרעה איך ללחום נגד משה רבינו ע"ה, ולהיות כהן גדול, וכמו שמבואר היטיב הדברים בספה"ק "קדושת לוי" וכה דבריו: "ויקח קורח, כי יש צדיק שעובד רק לעשות תענוג להבורא ברוך הוא ואצל זה הצדיק אין חילוק אם הוא עושה תענוג להבורא ברוך הוא או צדיק אחר עושה תענוג להבורא ברוך הוא. אבל מי שרוצה לקבל שכר על עבודתו זה רוצה שהוא בעצמו יעשה תענוג להבורא. וזהו ויקח קורח, שרצה שהוא יקח ולא אחר. וזהו פירש"י שלקח מקח רע לעצמו שבשביל זה חלק על משה ורצה להיות כהן גדול ואם היה עובד רק לעשות תענוג להבורא ברוך הוא בוודאי לא היה חולק שיהיה הוא כהן גדול" ע"כ תורף דיבוריו הק'. ומדבריו אנו למדים שרצה כל הזמן לקחת ולהיות כהן גדול, וכל מחשבתו היה משקיע בשביל אלה הדברים, ופגם במחשבת הלב, ומשום אלה הדברים הגיע לכל מה שאומרת הפרשה ש'עיניו הטעות'. ללמדנו שיש לנו לשמור בשמנה זהירות הן על העינים שיכולים לראות כל דבר שנקרא בעיניהם, וכך הלב יכול לחמוד כל דבר שנכנס לו במחשבה. ואם נשמור עליהם בוודאי לא נכשל לעולם ועד, ולא נגיע רחוק.

~ ~ ~

וכאן אני רוצה להעתיק מתוך דברי אלוקים חיים של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א שדיבר בקדשו בשבוע שעבר - פרשת שלח בעניין מצות ציצית, וכך יתבאר לנו יותר הדברים שדיברנו לעיל בענין שמירת העינים והלב. והיישר כח למכון "אמרי קודש" על הרשות להשתמש בדברים, תשואות חן חן להם, ותהא משכרתם שלימה מן השמים.

והיה לכם לציצית וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם (טו, לט-מ).

לפי פשטות הכתוב, אחר שציוה השי"ת לזכור כל המצוות ולקיימם, נצטוונו כאן על ענין בפני עצמו, איסור לא תעשה של 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם', לא לתור אחר תאוות ומחשבות הלב, ולא להגרר אחר ראיית העין.

אכן מסמיכות הדברים בפסוק אחד, נראה שכל זה בא על ידי מצות ציצית בארבע כנפות הבגד, שדוקא מצות ציצית מזכיר את כל תרי"ג מצוות, ומזרז לעשותם, ואף מפרש מלתור אחרי ראות העין והרהור הלב, ומבואר כאן סגולה והבטחה לזכות לכל זה על ידי מצות ציצית, כנודע מה דאיתא בגמ' (מנחות מד.) שארבע כנפות הציצית הצילו מן החטא.

ולכאורה הדבר צריך ביאור, כיצד מסוגל מצות ציצית על ארבע כנפות הבגד להביא לקיום כל מצוות ה', ובפרט לפרוש מראות העין והרהור הלב, שנפשו של אדם מתאוה להן ומחמדתן (מכות כג:). וביותר תמוה, שהרי הסגולה איננה רק לצדיקים, אלא אפילו לאנשים כמונו, שהרי כל איש מישראל מחויב במצות ציצית, ומה גם שאמר הכתוב 'אשר אתם זונים אחריהם', וביאר הרה"ק הרב זצלה"ה ז"ע בספה"ק תניא (פרק כז) שאין הכתוב מדבר מצדיקים לקראם 'זונים' ח"ו, אלא בנינונים, כמבואר דרכו בקודש שם בארוכה, ולפי דבריו מדבר הכתוב מאנשים שטבועים בתאוות היצר הרע, ואעפ"כ מסוגלים להתרומם מזה ולהתגבר, ומצות ציצית היא עצה וסגולה לזה, ויש להבין כיצד מביאים הציצית לכל זה.

ואפשר לומר על פי דברי כ"ק מרן אדמו"ר זצלה"ה ז"ע בספה"ק אמרי מנחם (פר' זו אות כ) 'וראיתם אותו' היינו את השי"ת, שע"י מצות ציצית תראו אותו ית', כי הציצית הוא סימן עבדות, וע"י ההסתכלות בו הננו מכירים שאנו עבדים לה', כדברי הגמרא (מנחות מג:). שחוטי הלכך שבציצית נמשלו למלך בשר ודם שאמר לעבדו הבא לי חותם של טיט, ופירשו שם התוספות (ד"ה חותם) שכן עושים לעבדים חותם של טיט, כדאיתא במסכת שבת (נז:): כבלא דעבדא, ופי' רש"י ז"ל חותם שעושים לעבד בכסותו, לסימן הוכחה שהוא עבד, והציצית מעיד על ישראל שהם עבדי הקב"ה, וביאר באור החיים הקדוש (טו, לט) שכשיביטו בסימן עבדותם, יתנו לב שאינם בני חורין, לעשות כחפצם במאכלם במלבושם דיבורם ובכל מעשיהם, כעבד שאימת רבו עליו, ולעמוד בשעה שהאדון מצוה לעמוד, ולעשות כל מלאכות אשר ציוה ה' לעשות.

ובזה יובן כיצד מסוגל מצות ציצית להביא לזכירת תרי"ג מצוות וקיומם ושלא נתור אחר מחשבת הלב וראות העין, כי מאחר שענין מצות ציצית היא כמו חותם שעושים לעבד בכסותו, לדעת ולהכיר בהכרה ברורה שאנו עבדי המלך, בבחינת אנא עבדא דקוב"ה (זוה"ק ח"ב רל.), הנה ההכרה הזאת היא הראשון במעלה והמחייב ביותר, שנדרש מאתנו קבלת עול בתמידות, לזכור שאנו מחויבים לעשות רצון השי"ת, ולא לשכוח את המוטל עלינו מאת המלך, וכאשר מקיימים מצות ציצית ותוכנה בהכרה ברורה זו, באים לקיום תרי"ג מצוות, ואין נגררים אחר מחשבת הלב וראות העין ח"ו. ע"כ דבריו הק'.

ומתוך דברי קדשו של רבינו שליט"א יוצא לנו נקודה חשובה, והוא, שע"י שנקיים מצות ציצית בפרט, וכל תרי"ג מצות בכלל, נזכה בעזרתו ית' לא להיגרר חלילה אחר מחשבות הלב או ראויות אסורות בעינים. ובהמשך דבריו מביא שאדם לובש ציצית, מלבד שמקיים מצות ציצית בכל רגע, אלא גם מקדש שם שמים ברבים. עד כמה כח לבישת הציצית בכל רגע של היום.

~ ~ ~

תקופה לא פשוטה זו נועדה לעצור אל כל העולם ממרוצת החיים שאליהם הם רגילים, בכדי לעצור במנוחת הנפש ולהתבונן על כל הנעשה, אם אנחנו עושים את רצונו ית', או שחלילה מרד ופשע. ועל ידי כך יוכל לחזור בתשובה, ולבל על עצמו קבלות טובות להיות סוד מרע ולעשות טוב מכאן ואילך. ומי שממשיך במרוצת החיים, ולא נותן לעצמו רווח להתבונן ולחשוב, שיגיע ליום פקודה כבר יהיה מאוחר, וכשנגיע לשמים כבר לא נוכל לעשות כלום לא לטוב ולא למיטב, ולכן החכם עיניו בראשו לתפוס את הימים האלו, ולנצל בהם כל רגע, למען לעשות את צווי הקב"ה באמת ובלבב שלם.

ובכדי להבין מה מוטל עלינו לעשות, ארון הספרים ב"ה מלא וגדוש בספרי מוסר וכן בספרי חסידות, לכן יש לנו ללמוד להבין ולעמיק בדבריהם הקדושים, וכמו שכותב הרמב"ן באגרת לבנו "וכאשר תקום מן הספר תחפש באשר דבר אם תוכל לקימו", להבין ולדעת מה נוכל לקחת לעצמינו מתוך דבריהם הקדושים והנעימים של בעלי המוסר והחסידות. ואם נעשה זאת בוודאי זה יתן לנו בראשנו את הדרך הנכונה והישרה בעבודת השי"ת. וראה פה בגליון במדור "אמרות טהורות" מרביה"ק בעל ה"ישמח ישראל" שצריך לקחת מכל מה שאנו לומדים 'קחו עמכם דברים' למען יהיה בהם קיום.

תפילותינו לפני בורא כל עולמים שיעצר המגפה מעלינו ומעל כל בני ישראל בכל מקומות שהם, וכל החולים יתפאו והבריאים שלא יחלו, ונוכל לעבוד את בוראינו ויוצרינו מתוך אמת ואמונה, ולשמור על כל אברינו וגידינו וטהוריהם, ושח"ו לא נפשע בהם, ונעשה בהם רק את רצונו יתברך ויתעלה, ונדבוק בספרי המוסר והחסידות וללכת בדרכם ובנתיבתם בדרך העולה בית קל, וכבר נזכה לאיש האמת שיבוא אליהו לבשרינו בביאת גוא"צ בקרוב ובימינו ומלכינו בראשינו, אמן וכן יהי רצון.

דקדק כ"ק אבי אדמו"ר ז"ע מדוע לא התפלל משרע"ה עליהם (על קרח ועדתו) כי כל התפילות הם רק מצד הכלל כמו שמתפללין גם על חולה בתוך שאר חולי ישראל, וכן כל התפילות, ואמר שהם היו כנגד התכללות הכלל ולכן לא הי' יכולה להועיל תפילת משרע"ה עליהם [והבן]. (שם משמואל, סוכטשוב)

רב לכם בני לוי (ט"ז, ז). וקרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו (רש"י). הסביר ה"אמרי חיים" מויזניץ זצ"ל ש"זה היה כל החסרון שלו שהיה פיקח מדי, אלא צריכים ללכת בתמימות". (מאיר החיים)

ויקח קרח (ט"ז, א'). מפרש"י ז"ל: לקח א"ע לצד אחר וכו'. אמר הה"ק מראפשיץ שמעלת הפקח הוא שמחזיק בשעת מחלוקת עם שני הצדדים ויודע היאך לצאת ידי שניהם, והרמז לזה כי "פקח" עולה שפני פעמים "צד", דהיינו שהפקח מחזיק תמיד בשני הצדדים. וזהו שכתב רש"י ז"ל לקח א"ע לצד אחר וכו', וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זה, פי' כיון שפקח היה מה ראה לשטות זה ליקח עצמו לצד א', הרי פקח צריך להיות מחזיק בשני הצדדים. (חמדה גנוזה, זמיראד)

הבדלו מתוך העדה הזאת (ט"ז, כ"א). המגיד מקוזניץ היה אומר, דהנה מציינו עונשים חמורים לעוברי עבירה, אך לא ציוותה התורה להיבדל מהם, רק במקום א' בלבד. מוצאים אנו הוראה מפורשת מפי

הגבורה "הבדלו מתוך העדה הזאת", רק אצל קרח ועדתו. מבעלי מחלוקת מצווים אנו להבדל, משא"כ משאר בעלי עבירות.

(ילקוט עבודת ישראל)

איתא במדרש דבני קרח אמרו מתוך האדמה משה אמת ותורתו אמת ואנו בדאים, ולכאורה א"כ מדוע נענשו ונכנסו לאדמה, הרי אמרו דאנו בדאים, אלא מובא בשם הכתב סופר דבני קרח אמרו משה אמת ותורתו אמת, ואנו בדאים, היינו שאנו בדאים מה שאמרנו עכשיו, דרשעים אפילו על פתחו של גיהנום אינם חוזרים בתשובה.

(קרית מלך, סערת ויזניץ)

הטעם שהמתין משה עד הבוקר ולא עשה המבחן באותו זמן עצמו, י"ל ע"פ מה שאמרו חז"ל (ברכות יט.). אם ראית ת"ח שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום משום דבוודאי עשה תשובה, והנה אמרו קרח חכם גדול היה, וכן הר"ן כתב: איש כולם היו נשיאי עדה אנשי שם וראשי סנהדריות גדולים בתורה כמו שאמרו חז"ל. לכן חשב משה כי יוכל להיות שבלילה יחזרו בתשובה (ועיין באוה"ח שכתב דנתכוין בזה איש האלוקים לתת להם זמן בלילה להתבונן במעשיהם אולי יכירו כי לא טוב עושים ויחזרו בתשובה), ויאמינו בה' ובמשה עבדו ויפייסוהו ויתוודו לפניו חטאייהם. לזה אמר בוקר וידעו ה' וגו', ורק און בן פלת התחרט אח"כ וחזר בתשובה וכמו שאמרו חז"ל (סנהדרין קט): דאשתו הצילתו (עיין בקומץ המנחה).

(גן רווח)

מעשי צדיקים

מעשה בקורח של קראקו

יעלה בידו להניא אותו מלבצע את מחשבתו הרעה, הזמין את קרובי הגרושה וניסה להשפיע עליהם שהם ישפיעו על האישה שתבטל את ענין הנישואין עם הכהן. קרובי האישה שהיו סוחרים אמידים שקיוו לקשור קשרים טובים עם שלמה ולהיבנות בדרך זו בעסקיהם, לא היו מעוניינים לבטל את השידוך, אלא להיפך, הם קיוו שהוא כן יצא אל הפועל ועל ידי כך יוכלו לבוא בקשרי מסחר עם שלמה והנסיך. הם טענו כי הרב מחמיר מידי ומערים קשיים ללא צורך. הרב הזהיר אותם ואמר כי הוא יכריז על הענין בשבת מעל הדוכן בבית הכנסת, ואם זה לא יעזור יהיה מוכרח להכריז חרם על כל מי שיסייע להם להתחתן.

הרוחות געשו ורעשו והקהילה המקומית התפלגה לשני חלקים, רוב היהודים צידדו בעמדת הרב, אולם היו גם כאלה, ובעיקר הקרובים העשירים וכל מיני טיפוסים שרצו ליהנות מהעסקה שטענו כי הרב מחמיר מידי. בינתיים התהלך שלמה אפוף כעס, הוא סיפר לנסיך כי הרב מפריע לו להתחתן בגלל "דבר פעוט" חסר חשיבות. הנסיך הרגיע אותו באומרו כי אל לו להתרגז, הוא כבר יראה לסדר את הענין על הצד הטוב ביותר. הנסיך שלח לקרוא לרב וכן שלח לקרוא גם את הבישוף הנוצרי, כשהגיעו השניים, שאל הנסיך את הרב מדוע הוא מסרב לחתן את שלמה והגרופה? הרב חזר על טענותיו, אותן השמיע כבר קודם לכן באזני שלמה. והוסיף ואמר: כי הוא בתור רב, אינו מוסמך לשנות דבר מההלכה הפסוקה, ואם לשלמה יש טענות, הרי הן כלפי שמיא, כביכול, ולא כלפי הרב אשר ממלא את תפקידו ותו לא. בתשובה לכך אמר הנסיך, כי בהיותו זר לעניינים דתיים בכלל ולדתיים היהודיים בפרט, הוא ביקש מהבישוף להטריח את עצמו ולבוא לכאן ולחזות דעתו בנושא הענין.

הבישוף שהיה שונא ישראל מושבע, קפץ על ההזדמנות שניתנה לו להשחיר את פני היהודים, הוא נקט כאן עמדה אוהדת ל"אדם החביב" זיגמונד, ניהל ויכוח קולני עם הרב, העליב אותו ואת הדת היהודית, ולכסוף פסק כי הרב יכול וחיוב לערוך טכס נישואין לכהן עם הגרושה. הנסיך ששבע נחת מה"פסק" של הבישוף, הודיע כי מצידו הענין נגמר. הוא ציוה על הרב להעמיד חופה לשלמה - זיגמונד. בקול שקט והחלטי השיב הרב לנסיך כי הוא היה מבצע את הפקודה בחפץ לב, אולם אין הוא יכול לעשות זאת, לאחר שהוא סר למשמעתו של כוח עליון יותר, הוא ממלא את הוראותיו של הקב"ה ובשום פנים ואופן לא אוכל למלא הוראה זו הנוגדת את הצו האלוקי ולהעמיד את החופה - אמר הרב.

לפני למעלה משש מאות שנים נתקבל בקראקו רב חדש אשר היה גאון גדול ותלמיד חכם מופלג, שמו היה רבי יצחק והוא הגיע מגרמניה, שם כיהן ברבנות באחת הערים הגדולות, אחרי שכל היהודים גורשו משם, ולאחר שעמדו על טיבו, בחרו בו יהודי קראקו לשבת על כס הרבנות בעירם. בקראקו של הימים ההם שלט נסיך פולני, לנסיך זה היה מנהל עסקים יהודי שאף הוא היה מוצאו מגרמניה, אולם הוא היה מרוחק לחלוטין מן היהדות, עד כי נהג לקרוא לעצמו "זיגמונד" במקום שמו היהודי "שלמה".

שלמה זה ביקש להתחתן עם אישה יהודיה גרושה, והאישה רצתה שדוקא הרב החדש של קראקו יסדר לה חופה וקידושין. אולם כאן נתגלה מכשול בלתי צפוי, מאחר ושלמה היה כהן, הרי שלפי דין תורה אסור היה לו לשאת אישה גרושה, ולכן הודיע להם הרב כי לפי הדין אין כהן רשאי לשאת גרושה ולכן הוא לא יכול לערוך להם חופה וקידושין. שלמה זה היה בעל השפעה בעירו, הוא לא קורץ מחומר ותרני ולא היה קל לשכנעו, העובדה ש"כהונתו" מונעת ממנו מלשאת את הגרושה לאישה, לא נראתה בעיניו כלל, הוא היה רחוק מיהדות, לא קיים את חוקי התורה ולא שמר מצוותיה. "מה לי איפוא לאיסורים מסוג זה? התערם, הוא לא היה מסוגל להבין מדוע מסרב הרב לערוך לו קידושין אם האישה רוצה כל כך, הוא הודיע לרב כי הוא מוכן לוותר על הכהונה והוסיף: אם הרב לא יערוך לי את החתונה כאן, אסע לעיר אחרת ושם יעמידו לי חופה בלי כל בעיות.

הרב ניסה להסביר לו כי לא יעשה כן בישראל, מתפקידו כרב למנוע ממנו מלעבור עבירה כזו, אם יהודי אינו שומר ת כל תרי"ג המצוות, הרי שאין פרוש הדבר שהוא יכול לעשות כבר ככל העולה על רוחו - הסביר לו הרב. והוסיף ואמר לו כי אם יהודי נולד כבנו של כהן, הרי שזה יחוס גדול וכבוד רב, ואין כל אפשרות "להתפטר" סתם ככה מכהונה זו. התורה הקדושה הטילה על הכהן חובות מיוחדים והוא ניהן בסגולות ובקדושה מיוחדת. לפי זה אין כל אפשרות עפ"י דין שכהן יתחתן עם גרושה. והרב הוסיף ואמר שאם יתעקש ובכל זאת יתחתן עמה, הרי שלא תצמח כל טובה לא לו ולא לה. חשוב נא היטב שלמה אמר הרב, ותוציא לך ענין זה מהראש, יתר על כן כבר הגיע הזמן שתעזוב את דרכך ותתחיל להיות שומר תורה ומצוות, הרי שערי תשובה לעולם אינם ננעלים.

שלמה אטם אזניו משמוע לדברי הכיבושין של הרב. בראות הרב כי לא

דבריו אלה של הרב עוררו אצל הנסיך כעס גדול. "נראה דברי מי יתקיימו" אמר בקול מאיים, והרב הלך לביתו כשחששות כבדים מעיקים על מנוחת נפשו.

כעבור מספר ימים הגיעה לבית הרב פלוגה של חיילים, והמפקד שלהם הודיע לרב כי בפקודת הנסיך עליו להופיע במרכז העיר ולערוך שם את טכס נישואיהם של שלמה והגרופה. והוסיף כי כל בני קראקו יהיו נוכחים בטקס לפי רצון הנסיך. כאשר הרב הגיע למקום המיועד מצא שם קהל גדול של יהודים ושל לא יהודים שבאו לחזות בטכס ורצו לראות אם יכנע הרב או לא. בתווך עמדו החתן והכלה לבושים הדר ועל פניהם שביעות רצון על כי הצליחו להכריח את הרב למלא את מבוקשם.

הרב שוב ניסה לדבר אל ליבם של החתן והכלה שיוותרו על הנישואין האסורים לפי הדין, הוא הודיע להם כי אין בדעתו לערוך את החופה, והנסיך יכול לעשות עמו מה שהוא רוצה. הדברים של הרב היו לריק, החתן והכלה וכן המחוזתנים השיבו לו דברי גידופין וזרזוהו לערוך את הטכס ללא שהיות.

ברגע זה כאשר נראה היה כי כלו כל הקיצין, הרים הרב הישיש את עיניו השמימה ושפתיו לחשו תפילה חרישית, אותה תפילה שהתפלל בזמנו אליהו הנביא על הרב הכרמלי: ה' אלקי אברהם יצחק וישראל, קדש את שמך ברבים ויוודע כי אתה אלקים בישראל, וכי יש מנהיג לבירה, ענני ה' ענני וידעו העם הזה כי ה' הוא האלקים וכדבריו עשיתי את הדברים האלה. אך סיים הרב את תפילתו והאדמה פצתה את פיה ובלעה את

החתן והכלה, הכל אירע כהרף עין לתדהמת כל הנוכחים. פחד מוות נפל על באי החתונה שנפוצו לכל עבר, קולות הצעקה שלהם נשמעו למרחקים. הרב נותר במקום יחידי כשמלוויו החיילים עדיין עומדים לידו כמאובנים, האדמה שפתחה את פיה ובלעה את הזוג שוב סגרה את פיה, ולא ניכר כי מאורע מזעזע נתחולל כאן מספר דקות קודם לכן. החיילים שהתאוששו בינתיים תקעו את חרבם סביב המקום והלכו לספר לנסיך כדי לספר לו מה קרה.

הידיעה המרעישה השאירה רושם עמוק על הנסיך, הוא נדהם בהיווכחו לדעת כי הרב הוא איש קדוש והוא שולט על כוחות על טבעיים, היה רוצה לבקש סליחה מהרב הישיש, אולם כיצד יעשה זאת. הנסיך החליט לשאול בעצת הבישוף, והוא שלח אליו שליח הביתה, אולם הלך חזר כשבפיו בשורה מוזרה: כששמע הבישוף את השמועה הוא פשוט יצא מדעתו והחל דופק את ראשו בקיר, עד שהיו חייבים לסגור אותו בחדרון קטן. בשמעו כי הבישוף שלו השתגע, אחזה אימה בנסיך ה"גיבור", ולא איבד זמן ומיד נסע לביתו של הרב כדי לבקש ממנו סליחה ומחילה, הרב אמר לו כי אישית הוא לא נפגע ולא נעלב ממנו, ומה שהוא פגע באמונה היהודית אין זו אשמתו אלא אשמת החינוך שהוא קיבל ואשמת מחנכיו שהרגילו אותו לזלזל ברגשות אחרים.

הרב סירב בתוקף לקבל מהנסיך פיצוי חומרי כלשהו, דבר אחד ביקש מהנסיך: היות וברחבת השוק יש עכשיו קבר של שני אנשים, והיות ולכהנים אסור לעבור במקום שיש שם קבר, הוא ביקש שהנסיך יתן הוראה לגזור את המקום בחומת לבנים מסביב. הנסיך הבטיח זאת ומיד פקד לגדר את המקום בחומה.

חזקנו קורא נא

כמו שכבר הזכרנו בשבועות קודמים, כבר התחלנו במלאכת איספת כל המאמרים וכן כל המכתבים שהגיעו למערכת בהוספה על הכתוב במאמרים, לקונטרס אחד, למען ישאר ימים רבים, ויוכלו להתחזק בכל העיתים מדבריהם הקדושים והנעימים של רבוה"ק מאורי הגולה בטוב ובנעימים.

בקשתנו שטוחה אליכם הקוראים שיחיו, נא אל תמנעו טוב, ואם יש בידיכם הערה או הארה על הכתוב באחד מהמאמרים, נא להודיע בא' מהמוקדים כדלהלן:

במכשירי "נדרים פלוס" בהשארת הודעה בקופת ע"ש "עלון אשרי האיש" או בכתיבת מייל של מערכת הגליון המצוין פה בגליון וה' יעזרנו שנעשה הטוב והישר, ושלא נכלם לעולם ועד, להמשיך הלאה והלאה בכתיבת המדור בפרט, וכל העלון בכלל, להגדיל תורה ולהאדירה.

חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים לה'

שבת מברכים – חודש תמוז

המולד: מוצאי שב"ק, שעה 12:26 ר"ח בימי שני ולמחרתו ביום השלישי | א גוטען חודש

ברכת 'מזלא טבא' מעומק הלב משגרים אנו בגיל ורעדה קדם פני המנורה הטהורה עטרת ראשינו ותפארתינו מורה דרכינו ומאיר נתיבתינו

הוד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
לרגל השמחה השרויה במעונו

בנישואי נכדתו שתחי' בת לחדב"נ מורנו הרה"צ רבי יעקב לייב גולדמן שליט"א

עב"ג החתן הרב משה פאללק שליט"א

יהא רעווא מן שמיא שיזכה רבינו שליט"א לרוות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח, בבריות גופא ונהורא מעליא עד ביאת משיח צידקנו

פאמאמאליס אל ווא פריג קאדע
לויך פילון קאכא פילון

כתובת מייל של מערכת הגליון
a13215113@gmail.com

עלון זה נתרם

הודעה משמחת
ב"ה, לכל המעוניין ניתן לתרום בעמדות "קהילות" וב"נדרים פלוס" הפרוסות בבתי כנסיות ברחבי הארץ והעולם ע"ש "עלון אשרי האיש" או במספר טלפון ("קהילות"):
7000-275-073, ולהקיש קוד 8915
אין ניתן אכילא הפילוג, אלא פונקט לזכר אגלא אפנא
סכא אפנא

לע"נ הרה"ח רבי יוסף אלימלך בן הרה"ח רבי חיים אליעזר ז"ל נלב"ע י"א אלול תשע"ח ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ מרת מלכה בת הרה"ח ר' יוחנן דב הלוי ע"ה - נלב"ע ד' שבט תשע"ד ולע"נ הרב אברהם בן הרה"ח ר' יוחנן דב הלוי ע"ה נלב"ע ז' אדר תשע"ה ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק בן הרה"ח ר' משה אריה ז"ל נלב"ע בשבועות תשע"ד ת. נ. צ. ב. ה.

המעוניין לתרום להוצאות העלון להצלחה, ברכה או לע"נ יפנה לעורך הבה"ח ישראל פיגנבוים הי"ו, או להפקיד בבנק פועלים, סניף 533, מס' ח-ן - 540321 ע"ש ישראל בנימין פיגנבוים. ניתן לתרום מכספי מעשר.